

Павлина го гледаше съ очи дивы и захласнѣты. Лицето на Арбуеза бѣше жестоко като на орисницата.

— Кажу искаш ли живота му или смъртта му? попита я той распалено; говори, или си иди и остави светата инквизиция да извърши потребното.

Павлина не слушаше вече. Разумътъ ѝ я остави. Тя си прострѣ рѣцѣтъ, като страдалецъ при послѣдното издѣхванье; очитѣ ѝ са склопихъ и сърцето ѝ престана да тупа...

— Нека са отърве Фернандо!... издума тя съ гласъ сѣкнѣлъ...

. . . . .

Жозе млькнѣ. Гласътъ му постепенно ослабваша, и студень потъ покрываше мраморното му чело. Съдницитѣ ако и естествено безстрастны, осѣтихъ ужасъ и никакъ не домыслихъ да пресѣкѣтъ разказа на обвиняемия, но чакахъ съ напрегнато вниманіе края на ужасающата тѣзи драма.

— Подиръ единъ мѣсець, една приблѣднѣла, суха и убита отъ скърбъ дѣвица, сѣдѣше предъ вратата на тъмницата на инквизицията. Тѣзи дѣвица бѣ Павлина. Въ негоу день щѣше да са извърши царското *ауто-да-фе*. Еще предъ мѣсець бѣ са извѣстило че жертвитѣ щѣли да бѣдѣтъ тринайсетъ. Петръ Арбуезъ бѣ са обѣщаль на дѣвицата че ще бѣдѣтъ само дванайсетъ, и че тринадесетата, когау щѣше той да обѣви като умрѣла, ще са даде неи вечерта на сѣщия день на *ауто-да-фе* то. Павлина чакаше. Множество отиваше на мегданиа. Глухо шепнѣть са чуеше по улицитѣ. Погледитѣ на народа изразявахъ ужасъ. Чернооблеченитѣ тѣзи ужлѣтны привидѣнія виждахъ са че при-сѣтствовахъ на погребеніето на Испанія. А нѣкой, когау минувахъ покрай тъмницата, мѣтахъ въ дълбокыя мракъ на ужасныя онзи дедалъ страхливы погледы, като са стараяхъ